

НА ПУТУ КУЋИ

ПРОВИНЦИЈАЛНИ ПОГЛЕД

посматрам град, али не
прозирем га, ако се
напрегнем, и онда је
као иза затворених врата
с поразбијаним стаклима.

обећава, отвориће се по потреби,
клаустрофобични трг, са неправилним
откуцајима срдаца,
једна половина небеског
свода увек се раније смрачи.

осврћем се, видим само град,
волим га, али на триста шездесет степени
и парна машина додијава,
настањује се у мени напрасни
лет птице, плаветнило воде,
белутак, некаква жена
у уличној вреви, моја супруга,
мајка, не видим ништа друго.

не видим целину, говорите
гласније, да и мени,
да и до мене допре,
говорите гласније јер
у уху ми мрмори град.
у оку је још само ројење.

КАЗИНЦИЈЕВ КЛУБ

овај дан је попут старе куће.
изнутра је све смрскано.
једино фасада стоји читава,
заштићени споменик културе.
инвеститор се повукао
из тендера, па терен већ
неко време зврји празан
иза уличног прочеља
на једном месту завирујем
у оближњу зграду уграђен
камен из старе џамије, два слепа прозорска
рама извијена у виду самара,
леп поглед ка унутра и споља,
мотре нас зенице прошлости,
хладнији и празнији је плац.
непоновљивог ли дејства:
аутобусом се заглавити у
уској улици, одакле га је
извући равно чуду, и тако
безнадежно заглављен, попут
пнеумоторакса, у својству ознаке
без означеног стати иза фасаде
датога обећања.

WILLKOMEN

испрва, кад га са јужног брега угледах,
помислих да је то престоница, после ми мама објашњава
да је натпис *willkommen* био намењен папи пољаку што је
недавно овуда прошао, отац је након многих лада
возио тегет фијат панду, легавши на задње седиште
стално бих дремао, треба ме водити као крајнике,
кубурим с крајницима, што је овде уобичајено,
у претпоследњој кривини до куће, приликом кочења,
увек клизим напред, као на печујском тобогану
крај кога су ме родитељи на смену оплакивали –
тада је мој организам због лошег имунитета имао
симптоме леукемије, док су се лекари преждеравали.

Купили смо једну зануси микропећницу, прозвао сам је
жолтика, доспела је на хладњак, да је не бих могао
дохватити, беше у кухињи и велики нож, који је мама
стискала, док смо се тата и ја играли у малој соби.

ЗГРАДУРИНА

руше зградурину, *ону* прошлост
коначно сатиру, друга се
сама од себе урушава. ту ниче хотел, теско,
стадион, кинолошки павиљон, салон аутомобила.
живим у регији конвергенције. другде пак сури
државни плакат исцепан самује.
кварт је и данас пуст, замрли
излози дуж шеталишта, крчме у банкроту
на све стране, јавним мњењем
круже заглупљујуће, лажне вести, у чему се ипак
види неки дични процват града који уопште
није (заиста није) историјски безначајан.
(ко се још сећа ревира прошлих столећа
преко којих газимо? и ко нам се јавља
са „сретно“?) живим на заборављеном месту.
овде је све већ стара слава, животарење, лањски снег, патина је обична
оксидација, узалуд чекамо да се најзад
нешто догоди, у плавозеленим чиповима
сећања скочањила се повесница.
седокосе старине, распричани патер фамилијаси.
ваљда ћу се домоћи дубине прошлости, јер
на површини се коначно расточило све.

У ПРОЗОРСКОМ ОКВИРУ ВИБРИРА СТАКЛО

била је ту и није
питање гласи да ли је такву насликати
морао сам да сазнам шта моје очи
виде и рекох себи ништа посебно
а онда сам рекао баш све
неколико дана сам се трудио бојио

нијансе онога што сам волео
њене облике читаву једну геометрију
технологију кројева из њене гардеробе
пратио сам раст и смањивање густине
да бих схватио да је све насумично
једна из туцета лепих и драгих
живахна и опуштена али не више од тога
покушавао сам да уочим нешто танано
затим нешто још тананије
потом њену величину и општост
истражио сам њене силнице
нека буде објективна
попут нацрта
али ни то није помогло
све је испало парцијално
огољено до растера
унео сам у њено лежеће тело
уличну мрежу крвних судова за зналце
сликао сам за оног што познаје
и поседује њен организам
што уме и другоме
да помогне да подучи
да усрећи њени лабави
опуштени мишићи
сасвим су изложени али ни тако
не знадох шта мисли шта осећа
ништа се дакле није видело
покушавао сам увек изнова
успевала ми је само љуштура
непрекидно сам сликао и сликао
успевало је све до једног
да постане, а није
постала она
није
не она
нисам овладао њоме
и не владам

У ПРОМЕНЉИВИМ ЛАГАМА

покушаћу да нежно, лепо и тихо опишем једну слику. композиција с круговима (вечерњи град), 1965. уље на лесониту, 40 × 50 цм. пулсирајућа, апстрактна структура слике блиска је концепту отвореног дела, дела у покрету, дела које негира постојање једног наглашеног искуства, погледа или стања. пејзаж са водоравним линијама. и хоризонталним орнаментима. знаковите вертикале и кнедлисте овали резултују наслућеном пластиком. семенке светлости и таме у меласи помрчине. незнатно загађење. боје опалог лишћа и рђе. каротин, ксантофил и антоцијан. окате палачинке филоване дуњом и циметом, кајсије, шљиве, јагоде и какао. Звечкави животи искамчени грешком. завејани стељом. истовремена збивања: суботње клофање недељног похованог меса, свађа што прожима зидове, неко чита седећи на клозетској шољи, радијатор се церека у променљивим лагама, завршетак приче за лаку ноћ, преливање пихтија у дугиним бојама приликом кретања лифта, попут светлуцања никла. струјања ваздушне масе с мирисом на уморно уље кроз отворени прозор за проветравање. и облици изван ивице слике су живи. колико јазбина, толико стаза.

НОВИ САД: ЈУНСКО ЈУТРО

стеван се управо распитује зашто
пишем шта се данас тиме постиже
поезија је мој рефлексни одговор
као и увек не могу да не пишем

иза чега се крије да би понекад
било добро знати и шта је смисао
живота, хоризонт и перспектива
увек су само целисходни привиди

не дешава се све на нашем језику
већином је то светска депресија
ламент над климом и девојчицама

одбеглим од шушња траве и смрти
умерено стишана лепота панике
песма је расположење у плавом.

НОВИ САД – БЕОГРАД: ЈУНСКО ПРЕПОДНЕ

у подвожњаку облака питам се ново шта је
асфалтна трака којом се возимо да ли је пут
ако хоћу нешто што још нико није хтео
то онда није баш оно што сви увек хоће
чини се да је циљ лажна ствар просто живети
али има ли смисла бесциљно лебдети свемиром
кад пут је наравно истраживање и спознаја
нажалост увек ме више занима нешто већ познато
страни језик излива на мене плахи летњи пљусак
сада сазнајем највише о усамљености
заглављујемо се испред поред иза нас камион
ако је смер добар волео бих да буде узрок онога што следи
километри испред километри иза мене
пут халапљиво гута налик неозначеном грлу.

БЕОГРАД – НОВИ САД: ЈУНСКО ПРЕПОДНЕ

понекад песма не даје прилику опису живота
пређени пут више не узвраћа реченицама
ево већ пишем о неписању а треба преживети
и најзад то изописивати поготово ако неким чудом
случајном милостињом удостоји ме вожња
зверам из аута где ми је тема
не пролази кроз мене, као далековод
кроз пејзаж, заноса високи напон
извлачим отуд пар мутних редака
панорама је пробни полигон поређења
сред немуштог сливања дунава и саве
док у зелено се меша плаво и жуто
управо се удаљујем од ове слике
нека делује као песма нека живи

(Са мађарској превела Драгиња Рамагански)